

ΕΡΗΜΙΑ

Ἄφιερωμένο τοῦ Ψυχάρη

Στὴν Ἐρημιά, τοῦ ὄνειρου μου τὴ νέα ζωὴ τὴ μάγια,
Τσοπανοπαῖδια νὰ θωρῶ νὰ παίζουν τὶς ἀμάδες,
Νὰ σκαρφαλώνουν στὶς βαγιές καὶ νὰ τρυγᾶν τὰ βάρια
Κι' ὕστερα πάνου στὶς συκιές, ποῦ γούρμασαν οἱ ἀσκάδες

Σὰν χαμογέλοια ἀκρόνοιχτες. Νὰ κλαίῃ ἡ κουκουβάγια
Ὡς κλαῖνε σὲ χαμοῦς ὑγιῶν οἱ στοργικὲς μαννάδες
Κι' ὁ γκιώνης πάνου σιὰ σκεβρά, παληὰ ῥημάδια τ' ἄγια
Τοῦ ὕπνου μου καὶ τῆς Ἐρημιᾶς νανουριστάδες.

Χωριατοποῦλες τὸ χορὸ νὰ σέρονουν μαντηλοῦσες
Στ' ἀλώνια μὲ τὶς πίπιζες καὶ τὴν κλαψιάρια βρούση,
Τώρα ποῦ Ἀρχαύλης ζύγωσε μὲ τὶς ἐννέα τὶς Μοῦσες.

Τὰ ροδοκάντηλα νὰ σβουῖν στὴν ἐκκλησὰ τῆς Δύσης,
Τώρα ποῦ ὁ Θεῖος Λειτουργὸς τὰ μάτια τοῦ ἔχει κλείση.
Καὶ γύρω μύρεται ἡ Ἐρημιὰ στὸ μούζγωμα τῆς Φύσης.....

Ῥῶμος Φιλύρας